

רע"פ 1878/16 - אסמא אטרש נ' מדינת ישראל

רע"פ 1878/16 - אסמא אטרש נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1878/16

אסמא אטרש

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[09.03.2016]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 18.2.2016, בעפ"ת 40645-01-16, שניתן על

ידי כב' השופט א' טובי

בשם המבקשת - עו"ד מחאמיד ג'מאל

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' טובי), בעפ"ת 40645-01-16, מיום 18.2.2016, בגדרו התקבל, חלקית, ערעורה של המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת ר' פרסון), בת"ד 8330-07-14, מיום 8.12.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 3.11.2015, הורשעה המבקשת, על בסיס הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות: התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); אי ציות לאור אדום ברמזור, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה; ועבירה של נהיגה רשלנית, לפי סעיף 62(2), יחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). כפי שנטען בכתב האישום, ביום 25.3.2014, סמוך לשעה 12:50, נהגה המבקשת ברכבה ברחוב חטיבת גולני שבחיפה, והגיעה לצומת הרחובות חטיבת גולני ונתן אלבז. כפי שתואר בכתב האישום, הכביש במקום תקין, בעל שדה ראייה פתוח, ורמזורים תקינים. משמאל לרכבה של המבקשת, נהגה זיטון אסתר ברכב פרטי (להלן: הנפגעת), אשר החלה בנסיעה עקב רמזור ירוק אשר דלק בכיוון נסיעתה. המבקשת לא צייתה לאור האדום אשר דלק ברמזור בכיוון נסיעתה, נכנסה לצומת וחסמה את דרכה של הנפגעת. כתוצאה מכך התנגשו כלי הרכב, ניזוקו, ובנוסף, נגרמו חבלות גוף למבקשת ולנפגעת. בהסדר הטיעון בין הצדדים הוסכם, כי יוטלו על המבקשת עונשים של פסילה על-תנאי מלקבל ולהחזיק רישיון נהיגה, וקנס לפי שיקול דעתו של בית המשפט. הצדדים הותירו לשיקול דעתו של בית המשפט את רכיב הפסילה בפועל, כאשר המשיבה טענה להשתת פסילה למשך 3 חודשים על המבקשת.

3. ביום 8.12.2015, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בקביעת מתחם הענישה, נתן בית משפט השלום את דעתו לכך שהמבקשת היא ילידת שנת 1974, נטולת עבר פלילי ותעבורתי, מלבד הרשעה אחת בעבירה של חציית שטח הפרדה, לפי סעיף 36(ב) לתקנות התעבורה; לכך שרישיונה של המבקשת הוא תנאי הכרחי לעבודתה כסוקרת שטח מטעם הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, אשר פרנסת המשפחה תלויה בה; וכן לכך שהמבקשת הביעה חרטה על ביצוע העבירות והודתה בטעותה. על כן, בית משפט השלום קבע, כי מתחם הענישה ינוע בין 3 לבין 9 חודשי פסילה בפועל, בנוסף לפסילה על-תנאי וקנס. בית משפט השלום ציין, כי אין מקום, בנסיבות המקרה דנן, להימנע מהטלת עונש של פסילה בפועל, ואולם, מצא כי יש טעם, לפני משורת הדין, להפחית במקצת מעונש הפסילה המינימלי הקבוע בחוק (3 חודשים). בגזירת עונשה של המבקשת בתוך המתחם, התחשב בית משפט השלום בנסיבותיה המשפחתיות והכלכליות של המבקשת, ובכך שנהיגתה איננה טומנת בחובה סכנה למשתמשים בדרך, ועל כן, השית על המבקשת את העונשים הבאים: פסילה מלקבל או להחזיק רישיון, למשך 75 ימים; פסילה על-תנאי למשך 3 חודשים, לבל תעבור המבקשת, בתוך 3 שנים, עבירה שבה הורשעה, או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה; וכן, הושת על המבקשת קנס בסך 1,200 ₪.

4. המבקשת ערערה על גזר דינו של בית משפט השלום, וביום 18.2.2016, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורה. בפסק הדין, ציין בית המשפט המחוזי, כי "ראוי היה שבית משפט קמא יתחשב בנסיבותיה הייחודיות של המערערת [המבקשת] ויקצר את תקופת הפסילה בפועל מעבר לקיצור שנעשה". בית המשפט המחוזי התייחס לנסיבותיה האישיות של המבקשת שהוזכרו לעיל, וכן לכך שבעלה של המבקשת אינו עובד, ומוכר כנכה בשיעור של 100%, וזקוק, עקב כך, להסעה לצורך קבלת טיפולים רפואיים שונים. בנסיבות אלה, ציין בית המשפט המחוזי, כי "פסילה לתקופה ארוכה עלולה להוביל לגדיעת מטה לחמה של המערערת [המבקשת]". על כן, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת והעמיד את תקופת הפסילה על 50 ימים, החל מיום 15.3.2016. יתר רכיבי העונש שנקבעו נותרו על כנם. הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 7.3.2016, הוגשה הבקשה לרשות ערעור על רכיב הפסילה בפועל בלבד, ואיתה בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לטענת המבקשת, עולה במקרה דנן שאלה "כללית וחשובה" אשר חורגת מעניינה הפרטי והיא, "האם התקיימו במקרה דנן נסיבות מיוחדות לסטות מעונש המינימום ואף להטיל את העונש כולו על תנאי?" לטענת המבקשת, בגזירת עונשה לא ניתן משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירה, ובין היתר, לכך שהיא התבלבלה בהיסח הדעת, בין הרמזור המכוון את הרכבים הפונים ימינה ולבין הרמזור המכוון את הרכבים שממשיכים בנסיעה ישרה; להיעדר עבר פלילי בעניינה; לנחיצות הנהיגה ברכב לצורכי עבודתה; לכך שעבודת המבקשת הינה מקור הפרנסה העיקרי של המשפחה; וכן לחרטה שהובעה על ידה. על בסיס האמור, סבורה המבקשת כי יש ליתן לה רשות לערער, לקבל את ערעורה לגופו של עניין, ולבטל את רכיב הפסילה בפועל אשר הושת עליה. דיון והכרעה

6. כידוע, בקשות לרשות ערעור תתקבלנה במקרים חריגים שבחריגים, בהם עולה שאלה משפטית עקרונית, רחבת היקף, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר סבור בית המשפט כי נגרם אי צדק מהותי למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 1670/16 עוידה נ' מדינת ישראל (6.3.2016); רע"פ 1496/16 כהן נ' מדינת ישראל (6.3.2016); רע"פ 1643/16 ביטון נ' מדינת ישראל (2.3.2016)). כאשר הבקשה מוגשת לעניין חומרת העונש, שהושת על המבקש, תינתן רשות לערער רק מקום בו העונש סוטה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 1619/16 אבו עראר נ' מדינת ישראל (29.2.2016); רע"פ 1580/16 אגבאריה נ' מדינת ישראל (28.2.2016); רע"פ 1579/16 ספיאן נ' מדינת ישראל (28.2.2016)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה המפורטות לעיל, ומטעם זה בלבד יש כדי לדחותה.

7. נזכיר, כי סעיף 38(2) לפקודת התעבורה קובע עונש מינימום של פסילה בפועל לשלושה חודשים, וזאת, בין היתר, גם במקרה של הרשעה בעבירה של נהיגה רשלנית, אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם או ניזוק רכוש, כפי שאירע במקרה דנן. בסיפא של סעיף 38, קבועה האפשרות לחרוג מעונש המינימום: "אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר." אכן, נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות למבקשת, אינן מן החמורות. כמו כן, לא נעלמו מעיניי נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של המבקשת, והצורך היומיומי שלה לנהוג ברכבה, לצורכי עבודתה. ואולם, סבורני כי הערכאות הקודמות נתנו את דעתן לכלל שיקולים הנוגעים בדבר, והפחיתו במידה ניכרת בעונש המינימום הקבוע בחוק, שהינו פסילה לתקופה של שלושה חודשים. בית המשפט המחוזי הפחית אף יותר את תקופת הפסילה בפועל והעמידה על 50 ימים בלבד. בסופו של יום, נראה כי העונש אשר הושת על המבקשת הינו ראוי ומאוזן, ועל כן, דין הבקשה להידחות.

הבקשה לעיכוב ביצוע מתייתרת בזאת ועל המבקשת להפקיד את רישיונה, עד ליום 15.3.2016, כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ט באדר א' התשע"ו (9.3.2016).

ש ו פ ט